Europa este interesată de OEDIPE! Dar noi?

(Costin Popa – 28 august 2007)

Oare cum ar arăta Festivalul de la Salzburg fără producții de opere mozartiene ci numai cu seri simfonice sau camerale? Dar cel de la Pesaro fără capodoperele lirice ale lui Rossini? Torre del Lago fără Puccini, Busseto fără Verdi? Ne putem imagina? Greu de crezut!

Ce nu ar fi niciodată posibil în Europa muzicală, iată că se întâmplă pe plaiuri dâmbovițene, la ediția 2007 a Festivalului Enescu. O nedorită premieră! Singurul și monumentalul titlu liric al compozitorului național lipsește de pe afiș. Tocmai acum, când propulsarea sa în rândul preferințelor iubitorilor de disc, ale marelui public, a cunoscut un puternic impuls. Ne amintim ediția înregistrată pe CD de Lawrence Foster, marea coproducție Viena-Berlin datorată regizorului Gőtz Friedrich și inițiativei generoase a directorului Operei de Stat din Viena, Ioan Holender. Rememorăm în egală măsură versiunile concertante de la Edinburgh și Barcelona, spectacolele de la Cagliari, dirijate de Cristian Mandeal și același Lawrence Foster. Nu uităm prezentarea semi-scenică de la Urbana-Champaign, Illinois.

E drept, ultimele mizanscene bucureştene semnate de Cătălina Buzoianu, Andrei Şerban, Petrică Ionescu nu au strălucit, ba chiar au fost vehement contestate de o bună parte a spectatorilor și a noastră, a criticilor muzicali. Cea mai recentă dintre montări reclama și o excesivă durată de amplasare a decorurilor, fapt semnalat încă din vremea directoratului Ludovic Spiess al Operei Naționale. Cu atât mai mult! Se putea gândi – din vreme – un nou spectacol propriu sau, de ce nu, o coproducție într-o altă viziune regizorală. Era timp suficient, ținând cont de periodicitatea Festivalului Enescu. La Salzburg, capodoperele lirice mozartiene propun montări noi ale aceluiași opus la fiecare doi-trei ani. La noi... nu se poate!?

Europa se gândește la Oedipe. Stéphane Lissner, directorul general și artistic al Scalei din Milano, îmi răspundea acum doi ani că la preluarea funcției supreme în marele teatru milanez i s-a vorbit mai întâi de Oedipe. Nicolas Joel, viitorul director al Operei Naționale din Paris, va monta capodopera enesciană foarte rapid după instalare, marcând cele aproape șapte decenii și jumătate de la premiera absolută.

Nu e admisibil ca steaua lui Oedipe să absenteze de pe firmamentul liric tocmai la București! Pentru moment, partida e pierdută! Ceea ce nu trebuie să se repete la ediția din 2009. Este imperios necesar ca Oedipe de Enescu să figureze pe afișul primei noastre scene lirice, cu premieră și rodaj până atunci! Mai ales că există o distribuție românească încă valabilă, solicitată – pentru rolul titular – chiar la nivel internațional!